

Warszawa, dnia 12 czerwca 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1646/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz

Protokolant: p.o. protokolant sądowy Sylwester Sykut, sekr. sądowy Anna Rusak

przy udziale prokuratora Anny Radyno - Idzik

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2017 r. w Warszawie

sprawy A. J., syna R. i M., ur. (...) w W. oskarżonego o czyn z art. 291 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 17 października 2016 r. sygn. akt II K 779/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Wołominie do ponownego rozpoznania.

VI Ka 1646/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wołominie wyrokiem z dnia 17 października 2016 roku w sprawie II K 779/14 uniewinnił A. J. od popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k.

Powyższy wyrok zaskarżył Prokurator, który podnosząc zarzut obrazy prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k. oraz art. 413 § 2 k.p.k. mający wpływ na treść orzeczenia, a także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść orzeczenia – wniósł o uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja Prokuratora zasługuje na uwzględnienie. Rację ma skarżący, że Sąd I Instancji naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów zawartą w art. 7 k.p.k., czego konsekwencją był błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia winy i skazania oskarżonego J. za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k., co skutkowało jego uniewinnieniem. Zgodzić należy się z argumentami zawartymi w uzasadnieniu apelacji, że zgromadzony na etapie postępowania przygotowawczego materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jak i zeznań świadka P. K. jednoznacznie wskazuje na winę A. J. w zakresie zarzucanego mu czynu. Sąd Rejonowy wydając wyrok uniewinniający oparł się na wyjaśnieniach i zeznaniach w/w osób składanych w postępowaniu sądowym, w których odwołali oni swoje wcześniejsze depozycje. W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy bezkrytycznie dał wiarę wyjaśnieniom A. J. składanym na rozprawie nie dokonując ich należytej weryfikacji. Ogólnikowe zeznania członków rodziny oskarżonego przesłuchanych 2 lata po zdarzeniu nie stanowią wystarczającego potwierdzenia wersji A. J., że został on pobity przez Policjantów. Tym bardziej, że Sąd Rejonowy nie rozważył w sposób należyty dlaczego zawiadomienie o przestępstwie popełnionym

przez funkcjonariuszy Policji złożone zostało dopiero 14 stycznia 2016 roku. Sąd Rejonowy nie zapoznał się także z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie Pr 1 Ds. 131.16, który to materiał dowodowy może mieć znaczenie dla oceny wiarygodności oskarżonego.

Sąd Rejonowy błędnie także przyjął, że zeznania P. K. nie mogły stanowić wsparcia dla wyjaśnień oskarżonego składanych w postępowaniu przygotowawczym, a były one nawet sprzeczne z jego pierwszymi wyjaśnieniami dotyczącymi demontażu samochodu. Sąd meriti zaznaczył na stronie 4 pisemnych motywów wyroku, że jeżeli według pierwszej wersji podanej przez A. J. samochód miał być demontowany natychmiast po jego przyprawieniu na szrot w nocy, to P. K. nie mógł widzieć auta na podnośniku, dopiero przygotowanego do rozbiórki. Sąd Rejonowy dokonując analizy powyższych wyjaśnień A. J. nie wziął pod uwagę, że wynika z nich, że A. J. otrzymał telefon od R. S. ok. godziny 3-4, po czym S. przyjechał do niego „po jakiejś godzinie”, a następnie pojechali do jakiejś miejscowości gdzie na posesji w stodole stał samochód T. (...) po czym pojechali do K. na szrot do M. W.. Jazda zajęła im około 30 minut. Następnie przez 4-5 godzin rozbierali przedmiotowy samochód. Biorąc pod uwagę czas jaki upłynął od momentu telefonu do A. J. do chwili przyjazdu do K. (ponad półtorej godziny) oraz czas 4-5 godzin potrzebnych na rozbiórkę pojazdu, niezrozumiałe jest stanowisko Sądu I instancji, że pierwsze wyjaśnienia A. J. wykluczają zeznania P. K., który podał, że: widział w garaży przód samochodu marki T., który był jeszcze w całości i był przygotowany do podniesienia na podnośniku (k.22)

Z tych powodów Sąd Odwoławczy doszedł do wniosku, że Sąd Rejonowy w Wołominie nie dokonał starannej oceny materiału dowodowego i w konsekwencji nie przesądzając o końcowym rozstrzygnięciu, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien przeprowadzić ponownie w całości przewód sądowy. Winien dołączyć akta sprawy Pr 1 Ds. 131.16 Prokuratury Rejonowej w Siedlcach i ewentualnie rozważyć przesłuchanie funkcjonariuszy policji, którzy dokonywali czynności z oskarżonym w niniejszej sprawie, a którzy przesłuchani zostali na tą okoliczność w sprawie 1 Ds.131.16. Następnie powinien dokonać prawidłowej analizy materiału dowodowego, zgodnie z zasadą swobodnej, a nie dowolnej oceny dowodów. Przy czym rozważaniom powinny być poddane także argumenty zawarte w apelacji Prokuratora. Następnie Sąd I instancji winien poczynić prawidłowe ustalenia faktyczne i na ich podstawie rozstrzygnąć o winie oskarżonego w ramach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Na zakończenie podnieść należy dodatkowo, że niezasadny jest podniesiony w apelacji zarzut obrazy art. 413 § 2 k.p.k. albowiem przy wyroku uniewinniającym pominięcie w opisie zarzucanego czynu stwierdzenia, że działał on „wspólnie i w porozumieniu z inną osobą” nie ma wpływu na treść orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.